

■ Odensekunstner, verdenskunstner. For første gang er Jens Galschiøt, Banevænget 22, Næsby, blevet inviteret indenfor på de bonede, anerkendte kunstmuseumsgulve. Han udstiller sine værker gennem tiden på Randers Kunstmuseum, der også har hans arbejdsmetoder, værksted og historik præsenteret. Han er uønsket person i Kina, ser sig selv som en rigtig ballademager og er på vej med et projekt om fundamentalisme - kristen og muslimsk

- Jeg havde krudt i røven som en Emil fra Lønneberg - de kaldte det damp

■ **Randers, Kurdistan, Shanghai, Rio, Berlin. Du farer omkring, stress?**

- Nej, egentlig ikke. På den måde er jeg privilegeret som kunstner og kapitalist. Jeg kan bare lade være. Melde afbud. Men vi gør det ikke. Det er forbavsende, så arbejdsomme vi er herude. Der er folk, som får lov til bare at komme her og skrive på et projekt. Men er der stress, er det mig, der bærer den. I forhold til hvor mange bolde, vi har i luften ad gangen, burde jeg logisk set være død op til flere gange.

■ **Dig og tre drenge?**

- Vi har haft masser af mande-dreng-energi sammen. På sommerferier. I Frankrig. Eller bare med nogle ordentlige fester, dengang Colette uddannede sig til terapeut, og vi var alene hjemme. Vi snakker stadig om de ugelange orgier i Cocio, sodavand og burgere, der blev tilsat et eminent roderi Alexandragade-lejligheden. Det var tider. Lige før hun kom hjem, knoklede vi på med oprydning, men blev selvfølgelig afsløret. Jeg har en meget klog kone. Hun er flere gange gået ud af sit gode skind over os. Vi har været ulidelige at være sammen med. I dag er det hende, som har mest snakkekontakt med drengene - mændene. Mit forhold er mere praktisk. De hjælper mig med noget it. jeg kommer med ideer og forslag. De er selvkørende og føler sig accepteret, som de er. De kan finde på at ringe og spørge, om det er en god idé at søge et job. Helst undgår jeg at sige noget. Men hvis jeg kraftstjelmig synes, det er dumt, så siger jeg det.

■ **Børnebørn?**

- Det kan godt bekymre mig. Alle min kones veninder får børnebørn og går i psykose. Hvis det skete hjemme hos, ville jeg blive skubbet til side, udmanøvreret. Jeg har det strålende med at være alene med min kone. Som jeg er dybt forelsket i.

■ **Dybt forelsket?**

- Vi mødtes på Den rejsende Højskole. Jeg var zenbuddhist og stof-

► En dag i 2012

MAJ	Fyens Stiftstidende spørger: Hvilken dato i 2012 ser du mest frem til?
24	
torsdag	Jens Galschiøt møder den irakiske præsidentfrue Hirow Ahmed. Som har lavet tv med Galschiøt.

misbruger. Hun var revolutionær. Doktriner med Maos lille røde. Hun var rædselsfuld. Helt igennem. Mens jeg blev stoffri, diskuterede vi hele vejen i bus til Indien og hjem igen. Vi delte det med revolutionen. Ellers ikke noget. Flyttede i kollektiv sammen, og så opdagede jeg, at hun var en pige, et seksuelt objekt. Det er jeg ellers temmelig god til at spotte. Men måske var det anderledes. jeg var 17 år, hun 23 år. Jeg har været forelsket i hende siden.

■ **Dig og narko?**

- Fra jeg var 13 år, til jeg var 17 år, var jeg vild, oprørsk, havde damp og røg en fandens masse hash i kælderen under min fars butik i Frederikssund. Prøvede hvad der var af stoffer og finansierede det ved at lave læderbælter og tasker. Solgte dem på Strøget, spillede violin, guitar og altid sølvfløjte og tjente styrtende. 10 gange mere end en arbejdsmand. Stofferne har jeg ikke rørt, siden jeg mødte min kone. I dag nyder jeg et glas vin, men går slet ikke til den. Måske kan man sige, at jeg faldt i gryden som barn.

■ **Du blev kunstner?**

- Det lå lidt i generne. Min søster kom ind på designskole og er i dag maler. Jeg elskede at tegne, og det læder designede og forarbejdede jeg selv. Jeg havde en møgbarndom. Jeg skrev det ned på sedler, så jeg ikke skulle glemme det som voksen. Min mor døde tidligt, min stedfar drak sig ihjel

og jeg havde krudt i røven som en Emil fra Lønneberg. Kom på julemærkehjem, højskolen og så i lære på Lindøværtet, hvor jeg er uddannet klejnsmed. Engageret i fagforeningspolitik. Aktiv Metal. Det brugte jeg 10 år på og vendte tilbage til at være selvstændig. Min kone og jeg købte en bus, rejste rundt og solgte smykker og fik understøttelse. Socialbedrageri. jeg holdt op, før det blev opdaget. De kikkede noget på fagforeningen, da jeg stillede og sagde: - Jeg vil gerne meldes ud. Hvorfor? Jeg vil være kapitalist. Jeg havde mistet min sandhed. Som venstresocialist støttede vi oprør i den tredje verden, men når oprørerne kom til magten, opførte de sig som notoriske idioter. Tyranner og undertrykkere.

■ **Smykker blev til skulpturer?**

- I midtferierne havde jeg opbygget en forrygende forretning med eksport til Japan. Flere kollektioner om året. Det blev produktion, ikke drevet af lyst. Så lavede jeg dem større og større, og skulpturer kan jo ikke sidde om halsen på en kvinde. Sådan skete det. Æstetik og politik. Jeg har altid været venstreorienteret. Den jugoslaviske borgerkrig rystede mig fuldstændig. Ethvert menneske kan blive barbar. Alle har en indre svinehund. Alle ret til et liv. Alle har ret til mad, og hvis jeg har for meget og andre for lidt, skal jeg give. Jeg omdefinerede min kunst, selv om jeg ikke vidste, hvad jeg skulle gøre ved det. Men jeg kan ikke bare sætte mig ned og erkende: - Okay, nogle børn sulter ihjel. Jeg sendte 20 ton svinehund ud i Europa. Uden adresse, uden noget politisk skilt. Men en advarsel om at tryne den indre svinehund. 20 ton skulpturer ud i hele Europa. Streetart-aktion gadekunst. Klassiske udtryk

■ **Kunst eller politik?**

- Begge dele. Mine skulpturer er et crash mellem det klassiske og det politiske. Nogle kalder det konceptkunst, og det kan de så bruge til at holde mig ude fra kunstver-

denen. Kunst er kommunikation, og det er flere begyndt at forstå. Også herhjemme. Nu er jeg da på Randers Kunstmuseum. Men stadig ikke på Fyns Kunstmuseum. Og ikke et eneste kunstmuseum i Danmark har "Skamstøtten". Som nok er en af de mest internationalt kendte. Den intellektuelle kunstelite har aldrig tilgivet mig, at jeg har kritiseret den. Statens Kunstfond og de toneangivende institutioner sidder på midlerne. Direktørerne, kritikerne, gallerierne. En sammenspist affære. Det tætteste du kan komme på korrupsion i Danmark. Museernes opgave er at samle dansk kunst. De undgår "Skamstøtten" ved at kalde den ikke-kunst.

■ **Hvad gør dig glad. Hvordan forkæler du dig selv og dit sind?**

- Det gør mig rigtig glad at være i mit hus i Frankrig. Alene med min kone en uge. Læse bøger, kikke ud over mine marker. Ikke helt mine. Men det er de, når jeg ser på dem. Helt fantastisk. Nærmeste by er Narbonne. Det er en vingård, som vi deler med seks franske familier. Den blev købt for 30 år siden, og en del af gården er en lade, som er bygget om. På vingården er du fri for alting. Der er kun strøm. Ikke noget internet og tv. I hverdagen er jeg helt fokuseret på arbejde, så jeg skal langt væk fra Næsby og Danmark for at falde helt ned. Det hjælper også, at jeg er en klovn til fransk. Jeg kan nok nogle brokker, men min kone Colette er jo halvt fransk, så hun går foran i alt. Jeg er bare med. Hun fører samtalerne og ordner alt. Normalt gider hun ikke herhjemme. Så er det mig, der snakker og ordner. Ellers tænder jeg ikke på at rejse og opsøge nye oplevelser. Til hverdag kommer jeg jo også en del rundt. Ellers kan jeg blive rørt til tårer over opera.

